

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. április 25.
(vasárnap)**

Horváth Géza

„NE KÖSSÖN FÉNYE MEG!”

Énekek: 421; 502,3-6

Alapige: 4Móz 31,16

Imádkozzunk!

Drága mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által, a gyülekezet beleénekelte ebbe az énekbe minden szomorúságát, fájdalmát és gyászát. Köszönjük neked azt, hogy beleénekelhettük hitvallásunkat is, amely könnyeinken keresztül és az elválás fájdalmán át is örök és szent bizonyosságunk, hogy te élsz, helyet készítettél a te gyermekeidnek, és majd magadhoz veszed őket. Köszönjük, hogy ez akkor történik, amikor azt mondd, hogy „Jöjj haza, jövel, gyermekem!” Hiszen életünk idejét ki-mérted ezen a földön atyai bölcs szeretetteddel és akaratoddal, ezért ezt az időt nem tudjuk késleltetni, de nem lehet sürgetni sem.

Köszönjük neked, hogy bizonyosságot tehetünk arról, hogy te vagy a mi élő Urunk, akiben van minden reményünk. Köszönjük, hogy „mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek”, és engedd, hogy ne is legyen soha semmilyen kétségünk afelől, hogy amit ígértél, az készen van. Engedd, hogy lássuk a láthatatlant! Engedd, hogy hitben tudjuk szemlélni mindazt, ami bennünket körülvesz, életünk eseményeit is! Hadd kérjünk most téged, hogy igédde igazíts el bennünket, mutass nekünk utat, amelyen járnunk kell! Szentlelkeddel bátoríts, hogy meg ne tántorodjunk ezen az úton, meg ne kísértessünk, és ha megpróbálsz bennünket, akkor meg tudjunk állni! Ha elbukunk, emelj fel bennünket újból, és adj új erőt, Urunk, nyújtsd ki szent kezed, kérünk!

Hadd köszönjük meg neked, hogy most a templomból lehet a közvetítés, hogy újból a szószékről hangzik az ige! Köszönjük a mögöttünk levő heteket, hónapokat, amikor a templom felújításának következő szakaszát elvégezhattük. Légy áldott érte! Kérünk, hogy Szentlelked által szólíts meg bennünket! Használd fel az emberi eszközt arra, hogy trombitaszó legyen! Használj fel, Uram, mint emberi eszközt, hogy ne tegyen bizonytalan zengést ez a trombita! Szólaljon meg a Szentlélek által a te áldott, mindenre elég drága, élő igéd, és végy körül bennünket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten Szentlelkét segítségül kérve szeretném hirdetni a mai napra kijelölt ószövetségi igeszakasz egyetlen verséből az ígét, melyet a Mózes 4. könyve 31. fejezetének a 16. verséből olvasom: *„Ímé ők voltak, a kik Izrael fiait Bálám tanácsából hűtlenségre bírták az Úr ellen a Peór dolgában; és lőn csapás az Úr gyülekezetén.”*

Kedves testvérek, a mai igeszakasz a Kalauzunk szerint a Mózes 4. könyvéből a midianitákon való bosszúállást írja le. Amikor ezt halljuk a Szentírásban, hogy bosszúállás, akkor arra gondoljunk elsősorban, amit Isten mond, hogy „enyém a bosszúállás”. Tehát, nem emberi indulatból származó bosszúról, számonkérésről, ítéletről, megtorlásról van szó, hanem arról a bosszúról, amit Isten elrendelt akkor, mert Isten ígéje mindig igaz, hogy övé a bosszúállás, ő megfizet. Nem az elégtétel utáni vágy, vagy a bosszúvágy hajtja itt a mai ígénkben Isten népét, hanem az engedelmesség az ő Ura iránt. Vagyis, végrehajtják azt, amit ő elrendelt. Nem mehetek tovább ebben a hadakozásban, mint ahogy Isten azt elrendelte, de nem is érhettek be kevesebbel, mint amit ő elrendelt.

Mikor a sereg vezetői életben hagyták az asszonyokat – erről szól a 16. vers –, akkor újból szólt Isten ígéje hozzájuk, hogy ők voltak azok, akik hűtlenségre bírták az Úr ellen Izrael fiait Peór kedvéért, és ezért érte csapás az Úr gyülekezetét. Amit ők tettek, az kihatással volt az Úr gyülekezetére. Baál-Peór a moábiták és a midianiták pogány istene, akit a Peór-hegyen fajtalan kultusszal tiszteltek. Bár ez egy hely, mégis úgy ment át a köztudatba, mint egy életforma vagy bűnös cselekedet, ami ehhez a helyhez kötődött akkor és később is. Azt mondja az ige, hogy Bálám tanácsából bírták hűtlenségre Isten népét az Úr ellen, és a korábbi fejezetek leírják azt, hogy mi volt ez. Bálám tanácsa az volt, hogy nem kívülről kell az Isten népét megrontani, hanem belülről kell meghasonlást támasztani, és elfordítani szívüket és fiaik szívét az Úrtól. Így mondja ígénk: hűtlenségre bírták Izraelt. Ebben legyen nekünk nagy üzenetté, hogy Izraelt hűtlenségre lehetett bírni!

Tehát, nemcsak egy kívülről jövő tanáccsal és támadással állunk szemben, hanem egy olyan néppel, akit hűtlenségre lehetett bírni. Mivel nem változott azóta sem az ember, sem Isten népe – az Ószövetségben Izrael, az Újszövetségben a lelki Izrael, a hívők közössége, a megváltottak serege –, nem változtunk mi sem. Bennünket is hűtlenségre lehet bírni. Hajlamosak és hajlandóak vagyunk arra, hogy hűtlenségre bírjanak. A Baál-Peór-i esetet Isten nem felejtette el, de a nép emlékezetében is megmaradt. Illetve nem is annyira a nép, hanem a hívó küldöttek, az Isten által felszentelt, felkent és elküldött szent emberek által maradt meg mindig ez az emlék, amikor felidézték ezt az esetet. Ahogy olvastam mai ígénkben: a Baál-Peór dolgában nem az emlék felidézésével maradt ez meg, hanem az emlékeztetés felelősségével mondták Istennek szent emberei, hogy ez a bűn újra és újra visszatért Izrael vagy a lelki Izrael életébe.

Egyszer Józsué mondta a népnek, később, ahogy olvassuk az ígében: máig nem tisztultak meg a Baál-Peór-i bűnből. Mondta ezt akkor, amely miatt csapás érte az Úr gyülekezetét. A 106. Zsoltár írója így említi: „Majd hozzácsapódtak a Baál-Peórhoz”. Hóseás könyvében is találkozunk ezzel a kifejezéssel, és Nehémiás is utal rá a fogság utáni korban, amikor a népet emlékezteti: felbérelték Bálámot,

hogy megátkozza Isten népét. Az Újszövetségben Júdás apostol levelében is találkozunk ezzel, amikor azt olvassuk, hogy „Jaj nekik! ... a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak ki”.

Gondoljatok arra, amikor a Jelenések könyvében a gyülekezetekhez szól az Úr, és azt mondja: a pergamoni gyülekezetben voltak olyanok, akik a Bálám tanítását tanították, hogy egyenek a bálványáldozatokból és paráználkodjanak. Pergamon egy hűségesebb gyülekezet, ahol a hitet nem tagadták meg, ahol vértanúságot szenvedett Antipász, a hű bizonyosság, de ott az Úrnak volt egy kevés panasza: az a panaszom, hogy vannak nálad olyanok, akik a Bálám tanítását tanítják, aki tanította Bálákot, hogy egyenek a bálványáldozatokból és paráználkodjanak.

Ha ezeket az ígéket szemléljük a Szentírásban, olyan legyen számunkra, mint amikor begyógyul egy seb, de a heg ott marad, és talán egy embert élete végéig emlékeztet valamilyen balesetre vagy egy cselekedetére! Az én ujjamon is van egy ilyen heg. Még fiatal koromban egy nagyon éles kasza okozta, de a mai napig látszik, és biztos látszani is fog mindig. Valahogy így gondoljuk el a Baál-Peór-i esetet: Isten ígéje azért adja elénk, hogy a seb ugyan begyógyul – mert majd fogjuk látni ennek a fejezetnek a végén, hogy hogyan rendezték el, hogyan engesztelték ki az Urat, milyen áldozatot vittek – de a heg ott marad, ami emlékezteti Isten népét arra, hogy vigyázz, neked hű Istened van! Aki hűségesebb önmagához, a szövetséghez, az ígéreteihez. Akkor te se hűtlenkedj! Légy hű mindhalálig! Ne ess bele a Baál-Peór-i vétekbe!

Ugyanakkor a midianiták elleni mai igeszakaszunk tanítása, amelyben a midianitákon elégtételt vesznek, nemcsak a múltra vonatkozik, hogy volt valamikor ilyen, hanem már vonatkozik az eljövendőre is. Azt mondja nekünk az ige, hogy lesz valamikor ilyen. Tehát, ne csodálkozzunk, ha Isten elrendel egy ítéletet, hogy hajtsák végre, mert az beteljesül!

Tegnap hallottam egy bizonyágtételt. Nem Budapesten történt, hanem egy vidéki városban, és valaki a megtéréséről beszélt úgy, hogy ő meglátta Isten szeretetét. Arról nem beszélt, hogyan látta meg a bűneit, csak arról, hogy Isten szerete és a békesség előntötte a szívét. Persze, az nem baj, csak nem hallottunk arról, hogy azt mi előzte meg. Vegyük nagyon komolyan, amikor a Bibliában egy ilyen szakaszt olvasunk, hogy Isten ítél, akkor az a jövőben is úgy lesz majd, mert Isten megmondta, hogy ő megítéli a népeket! Lesz majd egy nagy ítélet, egy nagy számonkérés, és büntetést vesznek majd a népek.

Bálám tanítása a Biblia szerint tulajdonképpen az volt, hogy Izrael népe a midianitákkal, az idegen népekkel vegyüljön el, házasodjanak össze, szerezzenek sógorságot egymással, és majd akkor ők el fogják fordítani a nép szívét az Úrtól. Tehát, Bálám Istent nem tudta elfordítani a néptől, ezért a népet akarta elfordítani Istentől. Istent nem lehetett elfordítani, mert ő örök szövetséget kötött az ő népével. De a népet sikerült elfordítani Istentől, ennek az útját írja le Bálám tanácsa, azt mondja: vegyüljenek el!

Kedves testvérek, a mai alkalommal egy kicsit foglalkoznunk kell azzal, hogy Isten népe ebben a világban egy elkülönült nép! Eszter könyvében olyan szép az az ige, amely elénk adja, hogy van egy nép ebben az országban, amely el van különítve. Isten, amikor elhívja az ő népét, akkor el is különíti, és attól kezdve igaz, hogy

ha valaki az Úr Jézus követésének az útjára akar lépni, akkor ezt úgy tegye, hogy ő el van különítve! Miért? Azért, mert Isten megszenteli. A szent azt jelenti: elkülönített, az Úr számára fenntartott. Bálám ezt akarja megtámadni: nem, összevegyült, összemosódott nép legyen!

Eszter könyvében azt olvassuk, hogy ennek a népnek a léte az Úr akaratán és elhívásán alapszik. Ez azért elkülönült nép, mert másak a törvényei. Tehát, nem fizikailag vannak elkülönülve. Jézus Krisztus sem különíti el az övéit fizikailag, mert azt mondja az Atyának: ne vedd ki őket a világból! Ez a nép lelkileg van elkülönülve, másak a törvényei, más az életmódja, más a gondolkodása.

Nagyon divatos szó ma a szegregáció. Sokan foglalkoznak vele, de ha az elkülönülésen azt értenénk, hogy elkülönítjük magunkat a többiektől, akkor szekta lennénk. Éppen olyan, mintha valaki egy völgyben felépít magának egy vallási csoportosulást, vagy valamilyen hegyen felépít egy erődítményt, és kinevezi kolostornak. Akkor mi is szekta lennénk, hogyha egy izolált szigeten vagy valamilyen földrajzi helyen elkülönülnénk. Sokszor visszagondolok arra, amikor én gyermek voltam, és a falunkban három vallás volt. Általában majdnem minden faluban ez így volt, és a vallások egymással nem keveredtek, még úgy sem, hogy hol vesznek házat. Emlékszem, a reformátusok mindig azt mondták: ó, csak magyar faluban! A magyar falu volt a református, mert a többi vallás betelepített volt. Tehát csak magyar faluban lehetett házat venni, és nagyon ritka volt az én gyermekkoromban, hogy valaki egy másik részen, más vallásúak területén vett magának házat.

Ismét hangsúlyozom, hogy az elkülönülés nem fizikai, hanem lelki elkülönülést jelent: őrizni a saját értékünket, meggyőződésünket, hitünket. A szegregációnak nem is az integráció az ellentéte, hanem az asszimiláció, a beolvadás. Az interneten rákerestem, hogy mit jelent az asszimiláció, és ezt találtam: „Egy etnikum nem képes saját értékeinek megtartására, hanem beolvad, és egy másik népcsoport kultúrájának, vallásának tagjává válik.” Tehát, ez azt jelenti, hogy nem képes a saját kultúrájának, vallásának megtartására és a saját identitásának megőrzésére.

Egy nép elvegyülhet a többi nép között, Isten népe mindig is így élt. Volt, amikor Egyiptomban vagy Babilonban; volt, amikor idegen népek mentek a területükre vagy a területükön át; de tulajdonképpen voltak idők, amikor megmaradtak, és úgy néztek rájuk, hogy van egy nép, amelynek másak a törvényei, másak a szabályai, amelynek más az életvitele.

Még a nyolcvanas években valakivel arról beszélgettünk, hogy Magyarországon van-e ébredés. Én akkor is, és ma is azt mondom, hogy egy országban akkor van ébredés, ha nagyon jól látható egy tömegesen elkülönült nép, amelynek más az életvitele, az életstílusa, az időbeosztása, a családi élete, a pénzkezelése, a szabadidejének eltöltése, a világban való forgolódása, a munkahelyen való megjelenése. Akkor van ébredés, amikor egy ilyen jól látható néptömeg van. Adja Isten, hogy így legyen, testvéreim!

Baál-Peór Isten népe életében mindig a keveredést jelentette, és mindazt, ami ezzel együtt jár: idegen istenek tiszteletét, pogány kultuszt, testi és lelki, vagy mindkét paráznaságot, mert általában a testi paráznaság együtt jár a lelki paráznasággal. A Nehémiás könyvének a 13. fejezetében olvassuk, ahogyan Nehémiásék a fogságból hazatért zsidóság életét kezdik el vizsgálni. A 23. versétől kezdő-

dően hadd olvassak néhány verset arról, hogy a fogságból hazajött zsidók hogyan keveredtek, a Baál-Peór hogy jelentkezett náluk! Azt mondja itt az ige: „Ugyanazon napokban meglátogatám azokat a zsidókat, kik asdódi, Ammonita és Moábita asszonyokat vettek feleségül. És fiaik fele része asdódi nyelven beszél vala, és nem tudnak vala beszélni zsidóul, hanem egyik vagy másik nép nyelvén. Annakokáért feddődém velök, és megátkozám őket, és megverék közülök néhányat, és megtépém őket...” Érdekes ez a kifejezés, hogy „megtéptem”! Lehet, azt jelentette, hogy a haját húzta, vagy kitepte. Nehémiás azt mondja: megvertem és megtéptem őket. Szent indulat van ebben, mint amikor az Úrért valaki szent indulattal jár el egy jó ügy érdekében.

Isten igéje elénk tárja, hogy lásd meg, minden kor embere, aki belemerülnél a Baál-Peór-i bűnbe, amikor feladnád a magad elveit, hitét, Istenét, azt az ajándékot, amit neked Isten adott, akkor Isten küld valakit, aki meg fog tépni téged! Lehet, hogy a szavain keresztül teszi ezt, a figyelmeztetéseken, az intéseken keresztül, de ma is ugyanezt kell tenniük a Nehémiásoknak, ha azt látják, hogy olyan keveredés van, hogy nem tudnak csak asdódi nyelven. Már héberül nem is tudnak!

Testvérek, mi állítólag a reformáció örökösei vagyunk, de hadd kérdezzem meg, hogy a gyermekeink tudnak-e még reformátori nyelven? Ahogy a zsidóknál kellett tudni a gyerekeknek héberül olvasni a törvényt, héberül olvasni az Ószövetséget, amit Isten leíratott. Vajon tudják-e a gyermekek, unokák a reformátorok nyelvét, a kegyelemből hit által való megigazulás tanát? Vajon vallják-e, vagy már asdódi nyelven beszélnek? A hatás, amelyet a világ az Isten gyermekeire gyakorol, borzasztó nagy! Az a közeg, amiben Isten népe él: midianiták, ammoniták, törökök, oroszok vagy németek, az a hatás, amin keresztül Isten népe támadást kap, az mindig óriási!

Olyan ez, mint amikor Odüsszeusz a szirének szigete mellett haladt el, és aki a szirének énekét hallotta, az nem bírta megállni, hogy ki ne lépjen a hajóból a szigetre, és nem ment haza, és nem ért célt. A szirének éneke óriási hatással volt rájuk. Ezért fogjuk azt a szép éneket énekelni majd az istentisztelet végén, amelyben az énekíró ezért könyörög: Uram, add, hogy a világ fénye ne kössön meg! „Hagyj egyszerűvé válni, S előtted élni, járni, Mint vidám, boldog gyermekek!”

Az öreg János apostol tanít arról az Újszövetség gyülekezeteiben, mennyire élő valóság a peóri eset, és leírja: ne szeressétek a világot! Aki a világot szereti, Isten barátja nem lehet. A világ barátsága ellenségeskedés Istennel szemben. A világ nem csak a bennünket körülvevő fizikai valóságot jelenti. Amikor a Biblia a világról beszél, annak nagyon sok jelentése van. Jánosnál a világ az Isten ellen forduló társasága, az Isten nélkül élők köre. Ha a hívők gondolkodása, életvitele, cselekvése mást mutat, akkor Pál apostol figyelmeztet: „Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust; Ha ugyan Őt megértettétek...”, akkor járjatok ő benne!

Az összekeveredés vagy elkülönülés nagy kérdése a mai igénknek. A 4Móz 23,9-ben így olvassuk: „ímé, oly nép, amely maga fog lakni, és nem számláltatik a nemzetek közé.” Az újfordítás most valamivel érthetőbb, miszerint „nem számítja magát a nemzetek közé”. Talán megkérdezhetjük, hogy ki nem számítja oda? Isten nem számítja oda? Az újfordításban így hangzik: „nem számítja magát a nemzetek közé.” Tehát, ő magát nem számítja oda.

Mint amikor megkérdeznék valakit, hogy vallja-e a nemzetiségét. Az én szülőfalumban voltak olyanok, akikről most olvasom az újságokban, vagy látom egy-egy dokumentumfilmben, hogy ő német nemzetiségűnek vallja magát. Úgy emlékszem, hogy egy szót se tudott németül. Azt se tudtuk, hogy ő német nemzetiségű, de eltelt harminc, negyven, ötven év, és akkor azt mondja, hogy ő német nemzetiségű. Nem baj, ha odavalónak érzi magát, de én azt szeretném, ha Isten népe velem együtt azt mondaná: igen, én Isten népe közé számolom magam! Szent nemzet vagyok, megtartásra való nép, királyi papság, Jézus Krisztus felkenetésének részese!

Az a baj, ha Isten népe ezt nem vallja! Ha Baál-Peór meggyengíti, legyengíti, erőtlensíti. Ha a világgal együtt tud futni, és semmi nem különbözteti meg a világtól, mert nem tudja azt mondani, hogy én az Isten népe közül való vagyok. Én kiállok, ha kell, úgy, mint Eszter! Igaz, őt egy kicsit rá kellett beszélni erre, míg aztán kimondta: ha elveszek, hát elveszek! Vagy Mózes ott élt a királyi palotában, a fáraó házában neveltetett, de nem felejtette el, hogy ő a megvetett, meghajszolt nép gyermeke, akiknek a gyermekeit bedobták a folyóba a fáraó parancsára. Ő odatartozik ahhoz a néphez. Neki vállalnia kell azt, amit az a nép vállal. Ő nem akar elegyedni, és nem akar keveredni, mert tudja, hogy kié.

A 394. énekünknek az egyik sora jutott az eszembe: „Emlékezz, ki népe vagy!” Elfelejtettük vagy pedig valljuk, és életünk végén majd igaz lesz, hogy a hitet megtartottam? Nagyon sok gyászjelentésen szerepel: a hitet megtartottam. Mit jelenthet ez? Többek között ezt: nem kötött meg a világ fénye; nem csábított el a rang, a pozíció, a haladás, a pénz. A Jelenések könyvében olvasunk egy gyülekezetről, melyet megbolondított a pénz, a gazdagság. „Ó, szegény, nyomorult” – mondja az Úr – „nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a vak, a nyavalyás és a mezítelen?” Volt egy lelkész kollégám, aki elkerült egy nagy gyülekezetbe. Később találkoztunk egy konferencián már harminc éve, de attól kezdve engem már meg se ismert. Nem is köszönt nekem, mert ő egy nagyobb gyülekezetbe hívatott, oda választották meg. Nagyon emlékezetes maradt a számomra, de nem azért, hogy esetleg felrójam neki, hanem azért, hogy intsen engem is: Ne szállj el!

Te Isten Jézus Krisztusban megváltott gyermeke lehetsz, és hogyha az vagy, akkor maradj meg! Pál inti Timótheust: „Te maradj meg abban, amit tanultál!” Ne felejtsd el, hogy hogyan vetted! Emlékezz anyádra, meg nagyanyádra, a bennük lakozó hitre, hitben példaképekre, és légy boldog, hogy ahhoz az Úrhoz tartozol, akit üldöztek, megvetettek, arcul csaptak! Aki ettől többet nem tudott ígérni az övéinek sem, de ettől többet tudott adni minden korban az ő gyermekeinek. Csodálatos Urad van!

Hadd fejezzem be azzal, amivel itt befejeződik ez a szakasz! Jó erre figyelni, mert amikor Bálám tanácsa majd megáll, és Isten népe elkezd paráználkodni, akkor előáll egy Fineás nevű férfi, aki elrendezi a dolgokat; véget vet ennek, és felrázza Isten népét. Ez egy csodálatos előkép a mi számunkra! Azt mondja az ige, hogy „Fineás... elfordította az én haragomat Izrael fiaitól”. Mai igénk végén, a 31. fejezet 50. versében pedig arról olvasunk, hogy: „Hoztunk azért az Úrnak való áldozatul kiki amit talált, (...) hogy engesztelést végezzünk a mi lelkünkért az Úr előtt”. Hoztak aranyat, karláncokat, karpereceket, gyűrűket, nyakláncokat, fülbevalókat, hogy engesztelést végezzenek.

Olyan jó, testvérek, hogy a Baál-Peórtól sokszor megkísértett, Baál-Peórnál sokszor elbukott mai hívők számára is van valaki, aki az Isten haragját elfordította! Ez a valaki Jézus Krisztus, aki nem aranyon és nem ezüstön – mondja Péter apostol –, hanem drága véren való engesztelést szerzett azért, hogy mi szentek és feddhetetlenek lehessünk Őbenne! Hogy szent vére bűnt befedezzen és tisztára mossa ruhánk! Hogy újat kezdhessünk Baál-Peór után, hálával továbbmenve a megtisztulásért, az újbóli felemeltetésért, Megváltónk közbenjárásáért!

Áldott legyen érte Jézus, aki elfordította az Isten haragját mi rólunk is!

Ámen.

Imádkozzunk!

Olyan igaz, Urunk, hogy amik megíratlak, azok a mi tanulságunkra íratlak meg. Köszönjük, hogy az ilyen történetek is, mint amit ma olvastunk a Szentírásból, élénk tárják, hogy Isten népe életét nem lehet és nem érdemes szépíteni. A Biblia mindig a valóságot írja le, megláthatjuk benne, hogy ilyen volt Isten népe, és megvallhatjuk neked, drága Urunk, hogy ilyen ma is. De hadd köszönjük meg, hogy te sem változol, Úr Jézus Krisztus, tegnap, ma és mindörökké ugyanaz vagy!

Bocsásd meg, ha elfeledkeztünk arról, hogy ki népe vagyunk! Bocsásd meg, hogyha nem tudjuk hogyan lettünk egyáltalán ennek a népnek a tagjai; hogy drága visszavásárlás történt az ördög hatalmából, fogságából, erejéből, az által, aki minden bűnünkért tökéletesen eleget tett, és bennünket az ördögnek minden hatalmából megszabadított! Kérünk téged, hogy segíts a hétköznapiakban is megélni ezt! Amikor von magához a világ, akkor mint Krisztusba oltott ágak, hadd kérjünk tőled erőt, megtartást, bátorságot! Hiszen olyan nagy a csábítás a világban fiatalok számára, felnőttek számára és idősek számára is, Urunk! Olyan nagy a vonzás arra nézve, hogy éljünk úgy, mint ők, pedig nekünk másak a törvényeink! Nekünk más a rendünk, más a rendtartásunk, más az értékrendünk. Bocsásd meg, hogyha ezt a környezetünkben még nem mindenki látta, vagy látja; ha még ezt nem tudtuk elmondani vagy nem látták rajtunk, hogy hova tartozunk, kinek a népe vagyunk!

Kérünk téged, áldj meg bennünket, hogy Jézus Krisztus vérében újból és újból megtisztulva tudjunk hálát adni a szabadításért, amit őtőle és őáltala kaptunk! Kérünk, tarts meg bennünket a keskeny úton, és hadd érijünk majd célba egyszer, a boldogság szép hazájába!

Hadd kérjünk téged, Urunk, a gyászolókért ezen a vasárnapon, legfőképpen fiatalon elköltözött testvérünk családjáért, szeretteiért! Köszönjük, hogy az egész gyülekezet térdre borulva könyöröghetett hozzád, és most térdre borulva tudja azt mondani, hogy „igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted!” Nincs kétségünk most sem afelől, hogy te szeretsz bennünket. Jó a te terved, szándékod, akaratod, amelyet csak te tudsz, úgy, ahogy majd énekeljük az énekben: mi csak a fél arcát látjuk a holdnak, pedig kerek egész. Csak van, amit itt nem látunk földi szemmel teljesen vagy helyesen. Te segíts nekünk meglátni a másik oldalt is, hogy szívünk téged tudjon magasztalni és dicsérni azért, ha valaki közülünk innen, a gyülekezetből úgy megy el, hogy új élete van és hitben járt itt a földön, és ezt folytatja nálad és előtted, Urunk!

„NE KÖSSÖN FÉNYE MEG”

Kérünk téged minden gyászolóért, minden betegünkért a kórházakban vagy otthon ápoltakért. Kérünk, hogy vond vissza a te ostorodat az egész világ felől! Indíts megtérésre hitetleneket, pogányokat, akik még keresik az élet értelmét, célját, és engedd meg, hogy benned találják meg!

Kérünk, Urunk, légy a mi hazánkkal, határon innen és határon túl lakó testvéreinkkel, a világra szétszóródott magyar reformátusokkal! Őrizd meg őket, hogy soha ne felejtsék el, honnan jöttek, hogy hit által hova tartoznak! El ne felejtsük, és el ne felejtsék a kegyelemből hit által való megtartatás drága bibliai üzenetét, hogy nincs semmi érdemünk, hanem minden érdem Jézus Krisztusé, a mi hűséges Megváltónké és Pásztorunké!

Ámen.

502,3-6 ének

3. Nem látod-é a holdat?
Fél arca int, mosolyg csak,
Pedig kerek, egész.
Van sok, mit itt az ember
Nem lát jól földi szemmel,
És oktan nevetni kész.

4. Mint gyenge, földi férgek,
Kik bűn útjára tértek,
Mi nem sokat tudunk,
Sok csalfa képet űzünk,
Sok furfangot kifőzünk,
S a céltől csak messzebb jutunk.

5. Ó, add, üdvöd keressük,
Ne a mulandót lessük,
Ne kössön fénye meg;
Hagyj egyszerűvé válni
S előtted élni, járni,
Mint vidám, boldog gyermekek.

6. Ha jó a végső óra,
Fordítsd a kint is jóra.
És adj szelíd halált;
Ha innen elvezetsz te,
Ó, hadd jutunk egedbe,
Úr Istenünk és jó Atyánk!